

23 S 168/96

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

ROZSUDOK V MENE REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu Ľudovíta Bradáča a sudcov JUDr. Michala Mlyneka a JUDr. Jozefa Kočičku, v právnej veci navrhovateľa :
Televízia SEVER, s.r.o. Žilina, Makovického ul.č.5, zast.
JUDr. Dušanom Chlapíkom, advokátom AK Žilina, ul. Daniela Dlabača č. 35, proti odporcovi : Rada Slovenskej republiky pre rozhlasové a televízne vysielanie, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. T/6/ROL/3 zo dňa 25.3.1996, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e rozhodnutie správneho orgánu a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z - n á v a.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozhodnutím odporca odňal podľa § 15 ods.1 písm. e/ zákona č. 468/1991 Zb. v platnom znení o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania s poukazom

na § 14 ods. 1 a ods. 2 toho istého zákona navrhovateľovi licenciu na televízne vysielanie na 52 kanáli. Vyslovil taktiež, že licencia podľa § 13 písm. e/ zákona stráca rozhodnutím Rady svoju platnosť. Držiteľ licencie podľa § 15 ods. 4 zákona je povinný vrátiť licenciu bez zbytočného odkladu Rade. Zároveň je povinný vrátiť frekvenčný list, ktorý je súčasťou vydannej licencie.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľ sa mal dopustiť závažného porušenia podmienky licencie v zmysle § 15 ods. 1 písm. e/, ako i porušenia povinností stanovených v § 14 ods. 1, pokiaľ ide o zahlasovanie zmien týkajúcich sa údajov v žiadosti, alebo plnenia podmienok licencie a predložiť podklady o nich do 15 dní od vzniku týchto zmien. Nedodržanie týchto povinností má za následok, že Rada môže v zmysle toho istého zákonného ustanovenia ods. 2 rozhodnúť o zmene udelenej licencie, alebo licenciu odňať.

V konkrétnostiach boli zistené v oblasti televízneho vysielania také porušenia zákona, ktoré súviseli najmä s vysielaním reklamy a spravodajstva a to najmä porušenie zákona v ustanoveniach § 6 ods. 1 písm. d/, § 6 ods. 2 písm. a/ a § 8 písm. e/. Tieto porušenia boli zistené kontrolami z februára 1995. Dňa 9. mája 1995 bolo navrhovateľovi zaslané upozornenie a bola mu daná 30 dňová lehota na nápravu, pokiaľ ide o tieto zistené nedostatky. Zároveň sa prikázalo navrhovateľovi zaslať Rade platnú programovú skladbu v zmysle udelenej licencie.

Ďalšie závažné nedostatky spočívali v oblasti nesúladu skutočnej štruktúry vysielania s programovou skladbou za celé obdobie do roku 1996. Pôvodná programová

skladba podľa odporcu obsahovala také podmienky vysielania, ktoré stanovovali 60 až 70 % domácej produkcie a zvyšok zahraničnej. Vyplývalo to nielen z licenčných podmienok, ale i z pôvodne predloženej programovej skladby, ktorá bola súčasťou žiadosti o udelenie licencie.

Tento istý stav pokračoval i v roku 1996, kedy navrhovateľ doručil Rade 2.1.1996 vysielaciu schému, avšak bez aktualizovanej programovej skladby, ktorú opätovne doručil až dňa 22.1.1996. Avšak ako bolo zistené, ani táto sa nezohodovala s reálne vysielanou produkciou. Ani v jednom z týchto príkladov navrhovateľ nezahlásil zmenu programovej skladby ako nevyhnutnú súčasť licenčných podmienok v zmysle uvedeného ustanovenia § 14 ods. 1 zákona.

Ďalším vážnym pochybením a nedostatkom zo strany navrhovateľa bola okolnosť, že ešte v čase pred 1.8.1995 došlo k zmene štatutárneho orgánu, ako i spoločníka obchodnej spoločnosti navrhovateľa, čo z jeho strany taktiež nebolo zahlasené.

V neposlednom rade zo strany navrhovateľa došlo i k vážnemu porušeniu iných zákonných predpisov a to konkrétne autorského zákona č. 35/1965 Zb., pretože ako bolo preukázané listami rôznych organizácií a inštitúcií, navrhovateľ neoprávnene uvádzal diela autorsky chránené týmito ochrannými organizáciami.

V zákonom stanovenej lehote podal proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok navrhovateľ a domáhal sa jeho zrušenia v zmysle ustanovenia § 21 zákona č. 468/1991 Zb. o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania v znení zákona č. 268/1993 Z.z. V dôvodoch svojho opravného

prostriedku uviedol, že pokiaľ išlo o upozornenie na nedostatky vo vysielaní reklám a spravodajstva, tak nie je pravdou, že by na ne nereagoval, ale chyby, ktoré vznikli, v skutočnosti odstránil.

K nedostatku v oznamovacej povinnosti uviedol, že nie je pravda, že by sa v tomto smere dopustil závažných porušení zákona. Uviedol, že licencia mu bola udelená dňa 21.9.1993 na základe žiadosti z 3.1.1992. Pôvodná žiadosť bola ešte adresovaná Ministerstvu kultúry Slovenskej republiky, avšak po nadobudnutí účinnosti zákona č. 294/92 Zb. o Rade SR pre rozhlasové a televízne vysielanie, bola táto žiadosť postúpená Rade, avšak ešte pred vydaním licencie bola doplnená o tzv. aktualizáciu programovej skladby zo dňa 10.5.1993 s tým, že sa podrobnejšie dopracuje v zmysle podmienok licencie. Ďalej uviedol, že keď bola licencia udelená, licenčné podmienky stanovené neboli a navrhovateľ nikdy nedostal žiadny doklad, ktorý by bolo možné považovať za tieto licenčné podmienky, alebo ktoré by stanovovali iné podmienky aj v oblasti vysielania a programovej skladby. Z toho dôvodu navrhovateľ považoval za platné tie podmienky, ktoré zaslal Rade dňa 10.5.1993. Z dôvodu, že Rada na ne nereagovala, mal za to, že ich akceptovala a preto pokračoval vo vysielacej skladbe podľa tejto aktualizácie. Po celý čas existencie a vysielania TV Sever nebola zo strany Rady schvaľovaná iná programová skladba. Z toho dôvodu i žiadosť Rady z 9. mája 1995, zaslať platnú programovú skladbu bola plne neodôvodnená a nemala v tomto kontexte zmysel. Navrhovateľ až začiatkom roku 1996 a to 22. januára zaslal Rade návrh novej programovej skladby, ktorá však zrejme akceptovaná nebola,

pretože na základe ďalšieho uznesenia Rady zo dňa 6.2.1996 navrhovateľ predložil Rade návrh programovej skladby dňa 29.2.1996 na rok 1996, ktorý však už schválený nebol. Teda má za to, že neexistenciou licenčných podmienok nemožno preto ani hovoriť o porušovaní dôležitých povinností v zmysle ustanovenia § 14 ods. 1 zákona.

Má za to, že neobstojí ani tvrdenie odporcu, že navrhovateľ neskoro oznámil zmeny štatutárneho orgánu a spoločníka spoločnosti a to až dňa 2.1.1996. Podľa jeho názoru držiteľom licencie je obchodná spoločnosť a nie štatutár. Z tohto hľadiska nie je jeho postavenie dôležité a obchodná spoločnosť zostala taká istá ako v čase podania žiadosti o licenciu, tak i v čase rozhodovania o odňatí tejto licencie.

Neuznáva ani ďalší dôvod odňatia licencie a to porušovanie autorských práv. V označených prípadoch nešlo o pravé porušovanie autorských práv, ale o dôsledky prechodnej platobnej neschopnosti, pretože navrhovateľ nebol schopný včas a riadne si plniť finančné záväzky voči zmluvným partnerom. Tieto problémy a nedostatky však už z veľkej časti boli odstránené, resp. prebiehajú rokovania, ktoré vedú k ich odstráneniu. V žiadnom prípade však nemožno tieto nedostatky hodnotiť ako závažné porušenie povinnosti, pretože v podstate sa jedná o obchodné vzťahy.

Na záver navrhovateľ poukázal a jeho právny zástupca na pojednávaní zvýraznil skutočnosť, že zrejme Rada ešte v čase, keď uznesením zo dňa 6.2.1996 požadovala od navrhovateľa novú programovú skladbu, neuvažovala s tak razantným

riešením situácie ako je odňatie licencie, pretože už vtedy naznačila, že TV Sever môže po predložení novej programovej skladby vysielat' počnúc dňom 1.4.1996. Tzn., že do tohto obdobia Rada zrejme nehodnotila zistené porušenia a závady ako závažné porušenia zákona.

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril aj odporca, ktorý žiadal napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť. Uviedol, že aj v prípade odstránenia väd vysielania v oblasti reklamy zostalo dosť dôvodov pre zhodnotenie ďalších porušení povinností zo strany navrhovateľa ako závažných porušení, pre ktoré je možné odňať licenciu. Nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že by udelenou licenciou neboli stanovené licenčné podmienky. V licenci bolo stanovené, že držiteľ je povinný vysielat' v súlade so žiadosťou, na základe príslušných právnych predpisov a na základe podmienok ako sú uvedené v prílohe. Podpisom štatutárneho zástupcu navrhovateľa sa preukázalo, že si túto licenciu prevzal a teda naď akúkoľvek pochybnosť i jej prílohu, ktorá stanovovala tieto licenčné podmienky. Bolo by nelogické, ak by zástupca navrhovateľa túto prílohu neprevzal a dodatočne na to neupozornil. Keď sa v Rade zistilo, že zrejme došlo k strate tejto prílohy licencie, dňa 31.1.1994 boli navrhovateľovi zaslané licenčné podmienky poštou a z nich už bolo úplne zrejmé, na základe akých podmienok môže navrhovateľ vysielat'.

Ďalej uviedol, že jedinou platnou a schválenou programovou skladbou bola tá, ktorá bola obsahom žiadosti o licenciu. Tzn. najmä v tej časti, v ktorej sa hovorilo o pomere vysielania domácej a zahraničnej produkcie percentuálne vyjadreným 60 až 70 %, ku 30 a 40 %.

V aktualizácii z mája 1993 je tento pomer síce obrátený, ale nakoľko licenčné podmienky hovorili jasne a Rada neakceptovala žiadnu zmenu, nemohol si navrhovateľ dovoliť svojvoľne zmenu programovej skladby. Navyiac schvaľovanie programovej skladby sa nedeje v osobitnom konaní, nie je osobitným právnym aktom a preto sa ani k doručenej aktualizácii Rada vyjadrovať nemusela.

Nahlásenie zmeny štatutárneho zástupcu a spoločníka považuje odporca za nesplnenie si dôležitej oznamovacej povinnosti, pretože tieto údaje sú z hľadiska ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona veľmi dôležité v súvislosti s významom postavenia týchto funkcionárov, alebo fyzických osôb v rámci spoločnosti v zmysle ustanovení § 13 a § 133 Obchodného zákonníka.

Nesúhlasí taktiež s tvrdením navrhovateľa, že by v otázke porušovania autorských práv išlo výlučne len o finančno-ekonomické, prípadne obchodné väzby. Trvá na tom, že toto porušenie zákona spočívalo v tom, že prevádzkovateľ vysielania, teda navrhovateľ bez privolenia autorov a bez riadnych zmlúv, alebo na základe zrušených zmlúv používal autorsky chránené diela vo svojom vysielaní.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ustanovenia § 244 ods. 1 a 2/ O.s.p., v súvislosti s ustanovením § 250 1/ ods. 1 O.s.p., a napadnuté rozhodnutie podľa § 250 q/ ods. 2 O.s.p. zrušil z nasledovných dôvodov.

Po preskúmaní veci v zmysle piatej časti Občianskeho súdneho poriadku dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie

nebolo vydané na základe príslušných ustanovení zákona č. 268/1993 Z.z. o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania (úplné znenie).

Ako bolo zistené, podstatou a dôvodom odporcu o odňatí licencie boli zistené závažné porušenia podmienok určených v licencií, ďalej povinností ustanovených zákonom, alebo inými všeobecne záväznými právnymi predpismi. Odporca nedodržanie a porušovanie podmienok určených v licencií videl v tom, že skutočné vysielanie nezodpovedalo programovej skladbe tak, ako to bolo stanovené licenčnými podmienkami a to aj napriek viacnásobnému upozorneniu a žiadostiam zo strany Rady. Neplnenie si týchto podmienok odporca konštatoval nielen za rok 1996, ale za celé predchádzajúce obdobie, prakticky od času udelenia licencie, v septembri roku 1993. Porušenie povinností ustanovenej zákonom, teda zákonom o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania videl v dvoch závažných okolnostiach a to v porušovaní ustanovení § 6, pokiaľ ide o povinnosti pri vysielaní reklám, ako aj § 8 ohľadne povinností pri vysielaní sponzorovaných relácií, najmä spravodajských, a taktiež porušovanie povinností ustanovenia § 14 ods. 1, tzn. v oznamovaní všetkých zmien týkajúcich sa závažných údajov pre otázky udelenia zmeny alebo odňatia licencie. V oblasti porušovania povinností ustanovených iných všeobecne záväznými právnymi predpismi zistil porušenie najmä autorského zákona č. 35/65 Zb. o nedodržaní podmienok autorských práv pri vysielaní rôznych programov.

K uvedeným skutočnostiam zaujal krajský súd nasledovné stanovisko.

V celom konaní ako v správnom, tak aj v konaní pred krajským súdom nebolo preukázané, že by súčasťou vydannej licencie boli i licenčné podmienky tak, ako tvrdil odporca, resp., či tieto boli doručené navrhovateľovi. V spise sa nachádza dokument nazvaný "Licenčné podmienky", ktorý mal byť navrhovateľovi doručovaný začiatkom roku 1994, avšak nebol predložený ani jeden hodnoverný dôkaz o tom, že tieto podmienky mu skutočne doručené boli. Aj v priebehu pojednávania bol zástupca odporcu vyzvaný na preukázanie príslušných dokladov ohľadne preukázania týchto skutočností. Je pravdou, že podpis štatutárneho zástupcu navrhovateľa na sprievodnom liste ako súčasť licencie svedčí o tom, že túto licenciu si prevzal. Z ničoho však nevyplýva, že by si prevzal aj prílohy tejto licencie, v ktorej mali byť obsiahnuté licenčné podmienky. Logiku veci, že príloha bola naozaj súčasťou licencie však poprel sám odporca, keď následne poštou doručoval opätovne navrhovateľovi licenčné podmienky. Ako sám uviedol, skutočnosť odoslania tohoto dokumentu je zachytená aj v knihe odoslanej pošty odporcu, avšak nie je zrejmé a preukázané, či sa táto zásielka navrhovateľovi aj doručila. Nevyplýva totiž zo záznamu o odoslanej pošte, že by išlo o doporučenú zásielku, teda o doručovanie do vlastných rúk v zmysle ustanovenia § 25 Zákona o správnom konaní číslo 71/1967 Zb. Nastal teda stav, kedy došlo k prevádzkovaniu televízneho vysielania navrhovateľa bez podstatnej náležitosti stanovenej zákonom a to licenčných podmienok. Na základe tohoto stavu, akéhosi právneho vákua, teda nesporne došlo k tomu, že navrhovateľ svojím skutočným vysielaním porušoval svoj pôvodný vlastný zámer, ktorý bol vyjadrený v žiadosti o licenciu a v nej uvedenú programovú skladbu. Pri posudzovaní otázky existencie alebo neexistencie licenčných

podmienok však nie je možné vychádzať z tejto žiadosti a v nej uvedenej programovej skladby, pretože túto možno chápať ako návrh. Nakoniec toto zrejme uznal aj odporca a to svojím tvrdením, že licenčné podmienky boli navrhovateľovi osobne odovzdané, resp. dodatočne doručené. Teda v žiadnom prípade programová skladba ako súčasť k žiadosti nie je tou programovou skladbou, ktorá je obsahom licenčných podmienok. Nakoniec, predtým než bola vydaná licencia a v súvislosti s ňou aj licenčné podmienky, došlo k zmene pôvodnej žiadosti v otázke programovej skladby a to práve žiadosťou, resp. tzv. aktualizáciou z mája 1993. Z tohoto hľadiska by teda vyvstala zásadná otázka, ktorú programovú skladbu považovať za licenčnú podmienku. Nevyriešením tejto zásadnej otázky došlo k tomu, že navrhovateľ za licenčnú podmienku považoval tzv. aktualizáciu, pretože jemu subjektívne viac vyhovovala, oproti tomu čo odporca až v čase konania o odňatí licencie považoval za platnú tú, ktorá bola obsahom pôvodnej žiadosti z roku 1992.

Paragraf 12 ods. 3 stanovuje, že okrem iného súčasťou rozhodnutia o udelení licencie sú aj podmienky, ktoré prevádzkovateľovi vysielania určí Rada. Tzn., že licenčné podmienky sú obligatórnou náležitosťou rozhodnutia o samotnej licenci tak, ako ich určí Rada. Je nesporné, že ich môže určiť v zhode so žiadosťou prevádzkovateľa, ale aj nemusí. Preto z hľadiska právneho posúdenia, resp. riešenia právnych problematik a sporov je nevyhnutné, aby tieto licenčné podmienky existovali de iure. Preto nie je možné hodnotiť takéto konanie ako závažné porušenie povinností, pretože tým, že neboli v zmysle zákona určené licenčné podmienky, chýbal tu právny základ pre vyvedenie právnej zodpovednosti.

V podstate to isté platí aj pokiaľ sa jedná o porušovanie tejto povinnosti za rok 1996. Celá aktivita Rady, teda odporcu smerovala k zosúladeniu programovej skladby s týmito podmienkami. Tie však právne navrhovateľovi známe neboli, aspoň doteraz sa to nepreukázalo. Programová skladba síce bola navrhovateľom odporcovi predložená dňa 22.1.1996, ale chýbal akt zahrnutia tejto skladby do licenčných podmienok, teda de facto pokračovalo právne vákuum z predchádzajúceho obdobia a preto nemožno navrhovateľovi taktiež vytýkať závažné porušenie povinností a vyvodzovať z toho príslušnú zodpovednosť.

Krajský súd nepovažoval za právne relevantné konanie v oblasti vysielania reklám. Aj keď došlo k takýmto pochybeniam, je zrejmé, že tieto nedostatky boli odstránené, pretože z ničoho nevyplýva, že by po stanovenej lehote sa opakovali a pokiaľ sa vyskytli ďalšie porušenia v tejto oblasti, ako naznačil na pojednávaní zástupca odporcu, jednalo by sa o nové skutočnosti, ktoré neboli predmetom rozhodovania správneho orgánu v rámci napadnutého rozhodnutia a preto nemôžu byť ani predmetom prieskumnej činnosti súdu.

V oblasti vytýkaných nedostatkov porušovania autorských práv dospel krajský súd k záveru, že na základe doteraz zisteného a preukázaného skutkového stavu išlo o porušovanie povinností stanovených inými všeobecne záväznými právnymi predpismi. V danom prípade citovaného autorského zákona. Na druhej strane však musel krajský súd konštatovať, že doteraz nebola zo strany odporcu presne kvantifikovaná a špecifikovaná závažnosť takéhoto porušenia povinností.

Z toho potom vyplýva, že chýba aj kvalifikačný moment pre ustálenie závažnosti takéhoto porušenia. Krajský súd pripúšťa, že môže ísť aj o závažné porušenie, avšak nebolo doteraz náležitým spôsobom preukázané, či táto závažnosť je spôsobená len svojou opakovanosťou, dlhodobosťou jednotlivých čiastkových udalostí, resp. či jedna z nich, alebo niekoľko sa môžu same o sebe hĺbkou svojho dosahu považovať za závažné porušenie zákona. Vyriešenie tejto otázky je dôležité predovšetkým aj s ohľadom na skutočnosť, že z viacerých vytýkaných porušení, či už podmienok, alebo ustanovení zákona navrhovateľom sa porušenie zákona v oblasti zákona autorských práv javí iba ako menšia časť.

Z uvedených dôvodov krajský súd nemohol inak, než napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť správnejmu orgánu na ďalšie konanie. V rámci neho bude správny orgán viazaný právnym názorom vysloveným súdom v zrušujúcom rozhodnutí v zmysle § 250 j/ ods. 3 O.s.p.. Tzn., že pri prehodnocovaní vytýkaných nedostatkov a porušení podmienok, ako i zákona, bude musieť rešpektovať právne názory a závery krajského súdu. V oblasti vytýkaných nedostatkov ohľadne nedodržiavania autorských práv vychádzal krajský súd predovšetkým z podmienky ustanovenia § 250 j/ ods. 2 O.s.p. a to, že zistenie skutkového stavu bolo nedostačujúce pre posúdenie veci. Bude teda povinnosťou správneho orgánu v tomto smere riadne a náležite zdokumentovať tento skutkový stav a na základe neho opätovne rozhodnúť. Viazaný v tomto smere bude iba potiaľ, pokiaľ bude hodnotiť takto zistený skutkový stav, najmä z hľadiska závažnosti porušenia povinností. Teda bude musieť veľmi presne ustáliť kritériá, na základe ktorých túto otázku závažnosti opätovne zhodnotí. To sa bude, resp. môže dotýkať aj ďalších zistení, resp. doplnení skutkového stavu, ako aj

zhodnotenia iných vytýkaných okolností, napr. problematiky neoznámenej zmeny štatutárneho zástupcu a spoločníka spoločnosti ako podmienky ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona.

Navrhovateľ bol v konaní úspešný a preto v zmysle ustanovenia § 250 k/ ods. 1 O.s.p., v súvislosti s ustanovením § 250 l/ ods. 2 O.s.p. mu vzniklo právo na náhradu trov konania, avšak vzhľadom na to, že tohto sa výslovne na pojednávaní vzdal, rozhodol o týchto trovách krajský súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Banskej Bystrici 30. októbra 1996

Ľudovít B R A D Á Ć

Za správnosť vyhotovenia:

Kališková